

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 66.083 van 25 april 1997

A.52.765/VI-11.357

In zake : **BLAFFART Régis**,
Rue Pachlouw 3
4690 Wonck,

tegen :

1. **de Franse Gemeenschap**,
vertegenwoordigd door haar
Regering,
2. **de bevorderingscommissie**,
vertegenwoordigd door haar
voorzitter,
de heer Gérard LEMYE,
die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Martine VAN ASSCHE, advocaat,
Voorzittersstraat 28
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 9 juli 1993 ingediende
verzoekschrift waarbij Régis BLAFFART de nietig-
verklaring vordert van :

- 1° de ingevolge het besluit van de Franse
Gemeenschapsexecutieve van 9 oktober 1991 gehouden
bekwaamheidsexamens voor het uitreiken van het
brevet van hoofdonderwijzer in het onderwijs van de
Franse Gemeenschap;

2° het examengedeelte "C 2" van verzoeker, en de voormelde beslissingen, meer bepaald het examen, de beraadslaging van de commissie van 7 mei 1993 en de op 10 mei 1993 medegedeelde uitslag;

Gelet op arrest nr. 43.875 van 27 augustus 1993 waarbij de vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom zijn afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 4 november 1996 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien het door verzoeker ingediende verzoek tot voortzetting van de procedure en de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 april 1997;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. H.-G. VEIDERS, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. M. VAN ASSCHE, advocaat, die voor de verwerende partijen verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep zijn uiteengezet in arrest nr. 43.875 van 27 augustus 1993, met dien verstande dat verzoeker betwist dat hij geen antwoord heeft gegeven op één van de vragen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 6 van het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 9 oktober 1991 tot vaststelling van het programma en van de wijze waarop de bekwaamheidsexamens worden georganiseerd voor het uitreiken van het brevet van hoofdonderwijzer in het onderwijs van de Franse Gemeenschap; dat hij erop wijst dat één van de twee vragen die zijn gesteld op het mondeling examengedeelte "C 2" als volgt was verwoord :

" Is de door het studieplan van 1963 vooropgestelde dynamische meetkunde dertig jaar nadien nog van toepassing ? Verklaar !";

dat hij betoogt dat die vraag onbegrijpelijk is en dat hij betwist dat in 1963 een studieplan is opgesteld; dat hij eraan toevoegt dat het begrip "dynamische meetkunde" in geen enkel officieel document voorkomt, zodat de vraag niets van doen heeft met de examenstof en zelfs niet met de te onderwijzen stof; dat hij in bijkomende orde de Raad van State verzoekt een college van deskundigen aan te wijzen dat ermee wordt belast te bepalen of de vraag duidelijk was en of zij deel uitmaakte van de stof waarop het examen betrekking had; dat hij in de memorie van wederantwoord de bewoordingen van de gestelde vraag betwist in de door de verwerende partij voorgestelde

versie, aanvoert dat "de theorie van de dynamismen", die trouwens zelden wordt vermeld, geen deel uitmaakt van de leerstof, en eraan toevoegt dat het examen onregelmatig is omdat het verwachte antwoord dermate specifiek was; dat hij in de laatste memorie aan de voorheen aangevoerde argumenten toevoegt dat hem in de vraag een verkeerde inlichting is medegedeeld inzake de datum van het studieplan;

Overwegende dat artikel 6 van het besluit van 9 oktober 1991 onder meer het volgende bepaalt :

" Het mondeling gedeelte bestaat uit :

(...)

§ 2. Een onderhoud op grond waarvan de examencommissie zich kan vergewissen of de kandidaat de menselijke eigenschappen, alsmede de nodige aanleg en de beroepskennis bezit, vereist door de verantwoordelijkheid eigen aan het ambt van hoofdonderwijzer, en waaruit bovendien moet blijken in hoeverre hij op de hoogte is van de hedendaagse pedagogische vraagstukken en openstaat voor het geestesleven van zijn tijd.

Dit gedeelte wordt op 100 punten beoordeeld";

Overwegende dat het, met voorbehoud van het in voorkomend geval veroordelen van een kennelijke dwaling in de beoordeling, niet aan de Raad van State toekomt te oordelen of de door de bevorderingscommissie gekozen vragen haar al dan niet de mogelijkheid bieden te bepalen in hoeverre de kandidaat op de hoogte is van de "hedendaagse pedagogische vraagstukken"; dat in dezen de omstreden vraag betrekking had op het actuele karakter van de dynamische meetkunde als leermethode; dat de examencommissie, door zulk een vraag te stellen, haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten is gegaan en dat zij geen kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt; dat er geen reden is om deskundigen aan te wijzen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van artikel 10 van de Grondwet; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat, in tegenstelling tot de vragen gesteld aan sommige kandidaten, die betrekking hadden op de vastgestelde stof, de omstreden vraag onnauwkeurig en onbegrijpelijk was en dat zij niet in verband stond met de stof; dat hij in een tweede onderdeel aanklaagt dat afbreuk is gedaan aan de gelijke behandeling, als gevolg van de wijziging van de criteria om te slagen zoals die zijn vastgesteld in artikel 7 van het besluit van 9 oktober 1991; dat hij schrijft dat de commissie op de dag van de beraadslaging, zonder dat zulks wettelijk is toegestaan en op willekeurige wijze de criteria om te slagen heeft gewijzigd door te beslissen dat zij zou beraadslagen over de kandidaten die in het totaal niet het vereiste minimum hadden of die dit minimum wel hadden behaald en slechts voor één van de drie groepen van examens niet waren geslaagd; dat hij van mening is dat de beslissing des te willekeuriger is daar alleen het geval van degenen die met niet meer dan 2 % gezakt waren in aanmerking is genomen; dat hij eraan toevoegt dat het door de leden van de examencommissie toegekende aantal punten verschillend zou geweest zijn indien zij vóór het examen in kennis zouden zijn gesteld van die wijziging en dat de commissie op het ogenblik dat ze het percentage heeft vastgesteld, wist wie op die manier zou worden "opgevist"; dat hij zich in een derde onderdeel beroept op een wijziging in de samenstelling van de commissie; dat hij aanvoert dat één van de werkende leden en een aantal plaatsvervangende leden niet aanwezig waren tijdens de eindberaadslaging, terwijl deze laatsten nochtans werkende leden hadden vervangen tijdens de examens; dat hij besluit dat de commissie onregelmatig was samengesteld; dat hij in bijkomende orde aan de Raad van State vraagt het college van deskundigen te belasten met het onderzoek van de processen-verbaal van de examens, naast dat van de

examen vragen; dat hij in de memorie van wederantwoord onder meer preciseert dat niet alle vragen op hetzelfde ogenblik zijn gekozen, zodat de moeilijkheidsgraad ervan van de ene dag op de andere verschillend kon zijn, en dat alleen het lid dat de vraag heeft voorgesteld het antwoord erop kent, zodat hij de enige was die het gegeven antwoord kon beoordelen;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel samenvalt met het eerste middel en dat het evenmin gegrond is;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de commissie alvorens de eindberaadslaging aan te vatten beslist heeft alleen de gevallen te bespreken van de kandidaten die in het totaal 450 punten hebben behaald en slechts voor één examengedeelte gezakt zijn met ten hoogste 2 % van de toe te kennen punten, of de gevallen van degenen die voor één examengedeelte gezakt zijn met ten hoogste 2 % van de toe te kennen punten maar voor elke groep van examens geslaagd zijn; dat zij zodoende artikel 7 van het besluit van 9 oktober 1991 niet heeft overtreden; dat de criteria op grond waarvan zij beslist heeft te bepalen welke gevallen voor bespreking vatbaar waren, objectief en niet kennelijk onredelijk zijn; dat de commissie, door vervolgens "overdrachten" van punten uit te voeren of sommige kandidaten meer punten te geven opdat zij de door de voormelde bepaling vereiste minima zouden behalen, haar beoordelingsbevoegdheid niet heeft overschreden door te beslissen één of meer cijfers opwaarts te herzien omdat geen enkel van die cijfers definitief is vóór de beraadslaging; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, naar luid van artikel 115, eerste lid, van het

koninklijk besluit van 22 maart 1969 dat betrekking heeft op het statuut van het onderwijzend personeel van de Franse Gemeenschap de bevorderingscommissies geldig beraadslagen indien ten minste twee derde van de leden aanwezig zijn; dat krachtens de artikelen 1 en 3 van het koninklijk besluit van 31 juli 1996 tot vaststelling van de regels betreffende de samenstelling van de bevorderingscommissies elke commissie uit tien leden bestaat en er voor elk werkend lid een plaatsvervangend lid wordt aangewezen; dat tijdens het omstreden examengedeelte, dat heeft plaatsgehad op 28 april 1993, de commissie voltallig was; dat zij op dezelfde wijze was samengesteld voor de beraadslaging van 7 mei 1993, met uitzondering van één lid, dat afwezig was; dat, behoudens die afwezigheid, de commissie op dezelfde manier samengesteld bleef en geldig kon beraadslagen; dat de omstandigheid dat de commissie anders zou zijn samengesteld voor andere examengedeelten waarvoor verzoeker geslaagd is, hem geen nadeel berokkent; dat het middel in geen enkel van zijn onderdelen gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord een nieuw middel, het derde, ontleent aan de schending van het algemeen beginsel dat elke bestuurs-handeling dient te worden gemotiveerd; dat hij aanvoert dat uit geen enkel element van het administratief dossier kan worden uitgemaakt waarom de criteria om te slagen gewijzigd zijn;

Overwegende dat de beslissing om de gevallen te bespreken van de kandidaten wier voorlopig puntenaantal minder dan 2 % lager ligt dan het vereiste minimum of, indien dit bereikt is, dan de helft van de punten voor één van de groepen van examens een gedragslijn is die de commissie heeft vastgesteld voor de goede gang van haar werkzaamheden, en dat ze bovendien een voorbereidende maatregel is voor de beslissing over

het al dan niet slagen van de kandidaten; dat de verplichting om de bestuurshandelingen naar de vorm te motiveren, volgens artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen slechts geldt voor de eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; dat zulks in dezen niet het geval is; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijftientwintig april 1900 zevenennegentig door :

de HH.	ANDERSEN,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
	HANSE,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.